

μαλίδα, τότε μᾶς θάπτει ζωντανούς εἰς τὸν Κάνθαρον καὶ μᾶς πηγαίνει μισοπεθαμένους εἰς τὸ Γουδῆ, τότε μετασχηματίζει τὰ σφαγεῖα εἰς νοσοκομεία, τὰς ἐξοχὰς μᾶς εἰς φωλεὰς μιάσματος, τότε ζητεῖ νὰ μᾶς ἐμβολιάσῃ μὲ εὐλογίαν, μὲ διφθερίτιδα, μὲ λέπραν, μὲ ὄλην τὴν ψώραν τοῦ Γεζῆ.

Διατί νομίζετε αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ πανικός ἐπετάθη, ἡ ἐπιδημία διεκλαδῶθη πανταχοῦ, τὰ σχολεῖα ἐκλείσαν, τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὸ Πολυτεχνεῖον κλείουν, ὅπου πρὶν συνάθροισις ἐκεῖ παραλυσία, ὅπου κινήσις ἐκεῖ ἀραιώσεις, τὰ καφενεῖα δὲν πολυσυχνάζονται, καὶ αὐτὰ τὰ δικαστήρια ἀπειλοῦνται ὑπὸ ἀπεργίας, ἡ Βουλὴ δύσκολα συνεδριάζει, ἡ σπουδάζουσα νεολαία σκορπίζεται εἰς τὰς ἰδιαιτέρας πατρίδας τῆς, οἱ ἄνθρωποι κινουῦνται νὰ φύγωσιν εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ ὅ,τι εἴχομεν προπέρυσιν μὲ τὸν κοιλιακὸν ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ, τὸ ἔχομεν τώρα μὲ τὴν εὐλογίαν μηνὶ Δεκεμβρίῳ;

Διατί ἐρωτᾶτε; Ἐπλούστατον ὁ κύριος **πρωθυπουργὸς μελαγχολᾷ!**

Δότε δυνατὴν πλειοψηφίαν εἰς τὸν καρχαρίαν πρωθυπουργόν, καὶ ἡ ἐπιδημία ἐν ἀκαρεῖ ἔπαυσε.

Οἱ κύριοι ἰατροὶ μισορεῖ νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐξηγήσωσιν τὸ φαινόμενον, ὡς δὲν δύνανται νὰ ἐξηγήσωσι καὶ πολλὰ ἄλλα, οὐχ ἤττον ὄλη ἡ πρωτεύουσα τὸ ἐξηγεῖ καὶ ὄλη ἡ πρωτεύουσα εἶνε ἐπιστημονικωτέρα τῶν διακεκριμένων καὶ ἀδιακριτῶν ἐπιστημόνων μᾶς.

Ἄν εἰς τὸν ὄγδοον λοιπὸν καὶ ἔνατον αἰῶνα, ὅτε τὸ πρῶτον ἡ εὐλογία ἀνεφάνη ἐν Εὐρώπῃ, ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν μοναχῶν Ὁργὴ τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, κάλλιστα τώρα δύνανται νὰ ὀνομασθῆ ὑπὸ μὴ μοναχῶν: Ὁργὴ τοῦ ἁγρίου Χαριλάου.

* *

Τὸ 1881 ἐν τῷ ἀγγλικῷ Κοινοβουλίῳ δεκάδες συνεδριάσεων ἀπησχολήθησαν, καὶ ὅλος ὁ τύπος ἐπληροῦτο ἀρθρῶν καὶ ἐπιστολῶν καὶ διατριβῶν, ὑπὸ τῆς δραστικωτέρας εὐλογιακῆς νομοθεσίας. Ἀκούετε, κύριοι κυβερνῆται μᾶς; Ὁχι φορολογικῆς, ἀλλὰ εὐλογιακῆς νομοθεσίας. Ἐδῶ εἶπατε εἰς τὸν κ. Τρικούπην νὰ σκεφθῆ καὶ περὶ τῆς ἐπιδημίας καὶ θὰ διατάξῃ τὸν Μίχόν του νὰ σᾶς βγάλῃ μὲ τῆς κλωτσῆς ἔξω. Διότι θὰ προσεβάλλετε τὴν ἀξιοπρέπειαν! Καὶ τί ἐπρόκειτο κυρίως εἰς τὰς περυσινὰς συζητήσεις τοῦ ἀγγλικῷ Κοινοβουλίου; Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ τοῦ δαμαλισμοῦ; Οὗτος εἶχε ψηφισθῆ τὸ 1871. Ἐπρόκειτο ἀπλῶς περὶ τῶν παρχόνων μιᾶς ἐνορίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἦτον ἰδρυμένον Νοσοκομεῖον εὐλογιῶντων. Μετὰ μακρὰς συζητήσεις τὰ παρὰ πᾶσα τῆς ἐνορίας εἰσηκούσθησαν, καὶ τὸ Νοσοκομεῖον, **ἀξίας ἐνὸς ἑκατομμυρίου** — πόσον σᾶς ἐκόστισε, κύριοι κυβερνῆται, τὸ ἐν Γουδῆ Σφαγεῖον; — τὸ Νοσοκομεῖον τῶν εὐλογιῶντων **διελύθη**.

Ἐν Εὐρώπῃ, ἡ Νομοθεσία, ἡ Ἐπιστήμη, αἱ Κυβερνήσεις, τὰ διάφορα ἐπιστημονικὰ σωματεῖα, πολεμοῦσι τὴν ἐπιδημίαν. Ὁ μέγας Παστέρ ἐπρότεινε τὴν σύστασιν ἰδιαίτερων ἀπολυμαντικῶν πλυντηρίων ὅπου νὰ πλύνωνται ἢ νὰ καταστρέφονται ὅλα ἐκεῖνα μεθ' ὧν ἦλθον εἰς συνάφειαν εὐλογιῶντες. Τὸ σπουδαιότερον δέ, ὅτι εἶναι ἰδρυμένα ἰδιαίτερα Νοσοκομεία εὐλογιῶντων, καὶ ἄλλα μὲν διὰ τοὺς ἀπόρους, ἄλλα δὲ διὰ τοὺς εὐπόρους, συνάμα δὲ εἶναι δεκτὸν καὶ τὸ σύστημα τῆς ἀπομονώσεως, τῶν ἰατρῶν ὄντων ὑποχρεωμένων νὰ καταγγέλλωσι τὸν ἀσθενῆ. Κανονισμοὶ ἀφ' ἑτέρου διατάσσοντες τὴν θεραπευτικὴν μέθοδον καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ προσωπικοῦ τῶν Νοσοκομείων συνεζητήθησαν καὶ ἐπεψηφίσθησαν καὶ κατορθώθη οὕτω ἡ ἐλάττωσις τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπιδημίας, ποῦ; εἰς μεγαλόπολεις, ὡς τὸ Λονδίνον καὶ οἱ

Παρίσιοι, ἐν ἀενάφῃ εὐρισκομένης συγκοινωνία φευσμάτων ἀνθρωπίνων συγκεντρώσεων καὶ προσελεύσεων, ἄλλων ἐκ βορρᾶ καὶ ἄλλων ἐκ νότου, συνοικισμῶν αἰφνιδίων, ἐργατικῶν πληθυσμῶν εἰσβολῶν, χιλιάδων λωποδυτῶν, ἐπαιτῶν, ἐταιρῶν!

Πλὴν τούτων πάντων ἡ δαμαλις καλλιεργεῖται ἀνευδῶτως, πειράματα διάφορα καθεκαστὴν δοκιμάζονται, εἰς τὰ σχολεῖα κἀνεὶς δὲν εἶναι δεκτὸς ἀνευ πιστοποιητικοῦ δαμαλισμοῦ, καὶ ἀκόμη προτείνουν νὰ μὴ γίνηται δεκτὸς ἐργάτης εἰς τὰ δημόσια ἔργα ἀνευ πιστοποιητικοῦ.

Στραφήτε τώρα καὶ εἰς τὴν δαιμονισμένην Ἑλλάδα καὶ ἴδετε τὰ κατὰ τῆς φρικωδεστερας ὄλην ἐπιδημιῶν, διότι φέρεται καὶ τὸν θάνατον καὶ τὴν στρέβλωσιν τοῦ προσώπου, μέτρα τῶν κυβερνητῶν.

Ἐντὶ δαμαλίδος γλυκερίνην, ἐντὶ νοσοκομείου Εὐλογιῶντων ἐν πρῶτῳ σφαγεῖον, ἐντὶ ἱατροῦ εἰς τὸν Κάνθαρον ἕνα βλάκα, ἐντὶ τροφῆς εἰς τοὺς εὐλογιῶντας πειναν καὶ ἐντὶ περιποιήσεως θάψιμον!!

*

*

Ἐὰν δὲν ἐφοβώμεθα μὴ μᾶς ἐκλάβουν ὡς παράφρονας, ἴδου τί θὰ ἐγράφομεν:

Νὰ παύσῃ πᾶσα ἄλλη συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ καὶ νὰ θεωρηθῆ τὸ ζήτημα τῆς εὐλογίας κατεπεῖγον. Νὰ ζητηθῆ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὅπως συστήσῃ παραχρῆμα ἐπιτροπὴν ἐπιστημόνων ἥτις λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰ νεώτερα πορίσματα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς Δημοσίας Ὑγιεινῆς νὰ συντάξῃ κατάλληλον νομοσχέδιον, μεταφέρον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ 1837, μὲ τὰ διατάγματα καὶ τοὺς νόμους τοῦ ὁποίου κυβερνώμεθα εἰς τὸ σωτήριον εὐλογιῶν ἔτος 1883. Νὰ σπρωχθῆ δὲ ἡ κυβέρνησις νὰ ἐγγράψῃ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν ὄλην τὴν πίστωσιν ἣν θ' ἀπαιτήσῃ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Νομοσχεδίου.

Καλιβάν.

ΒΟΥΛΗ

Σάββατον — 11 Δεκεμβρίου.

Ἐχομεν μίαν γυναικεῖαν ἀπιστίαν καὶ ἐν θύμα, τὴν βουλήν καὶ τὸν φιλάρετον τὸ παιγνίδι ἦτο βαρὺ, ἡ ἀπάτη προφανής, καὶ ἡ ὁδὸν τοῦ γυλαρέτου ἐραστοῦ ἀπερίγραπτος. Δι' αὐτὸ ἦτον ἡ ὠχρότης του βαθυτάτη, πολὺ ῥωμαντικὴ μάλιστα διὰ τὸ πρόσωπον βουλευτοῦ, καὶ τὰ ραπίσματα τὰ ὁποῖα τῆς ἔστειλε κατὰ πρόσωπον τοῦ Ζυγομαλά ἦσαν ἀνηκούστου ζωηρότητος.

Τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ συνέντευξιν διὰ σήμερον· τοῦ εἶχε φύγει ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του ἐν μέσῳ τῶν γλυκυτέρων ἐκστάσεών του· ἐκεῖνος ἔκλαιε, καὶ παρεκάλει νὰ μείνῃ, ὡς ἂν προσθήκετο ὅτι δὲν θὰ τὴν ἴδῃ πλέον· ἐκεῖνη τοῦ ἔκαμε χίλιους ὄρκους ὅτι θὰ ἐπανήρχετο σήμερον, καὶ τὸν καθισούχασε.

Ἀλλὰ σήμερον, ἐκεῖνος ἐπανέρχεται θερμότερος· πιστεῖτε εἰς τὰ λόγια τῆς· τὴν παρακολουθεῖ, καὶ περιμένει νὰ τοῦ εἴπῃ: ἔλα! ἀλλ' ἐκεῖνη; κἀμνεὶ πῶς δὲν ἐνθυμεῖται τίποτε, κοκκεταρίζεται μὲ ἄλλους, ἀποφεύγει νὰ τὸν κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον, καὶ ὅταν τῆς ὑπεθυμίσῃ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὸν ὄρκον τῆς, ἐκεῖνη, ὡς ἡ χωριατοπούλα τῶν Ἀγροτικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ φίλου κ. Δροσίνῃ, τοῦ ἀπαντᾷ: τὰ περασμένα, ξεχασμένα! καὶ ἐπιστρέφει μὲ ἄλλους καβαλιέρους εἰς τὸ σπήτι τῆς.

Ἄν δὲν μᾶς ἐννοεῖτε, νὰ ἐξηγηθῶμεν.

Ἀκούεται ὁ Δουζίνας λέγων ὅτι :

Ἡ διαγωγή τοῦ ἐφόρου Πόρου εἶναι σκανδαλώδης· τοῦτο μόνον λέγω ἵνα καταστήσω δημοσιολογικῶς ἐνταῦθα, ἵνα ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβανόμενος τῆς πληροφορίας, διορθωθῇ κτλ.

Μετὰ τὸν δημοσιολογικὸν αὐτὸν μαργαρίτην ὁ Ζυγομαλάς, ἀναφέρων τὴν πρότασιν τοῦ κ. Φιλαρέτου περὶ τῆς παρ' ἡμῶν καταστάσεως τῆς Δικαιοσύνης, μοῦ ὑπενθυμίζει ὅτι σήμερον εἶχεν ὑποσχεθῆ ἡ βουλὴ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπ' αὐτῆς συζήτησιν, προτάσσουσα πάσης ἄλλης. Ἄλλ' ἡ ἀνυπομονοῦσα πολιτικὴ δεξιότης του θέλει πρὸ παντός ἄλλου νὰ ὀμιλήσῃ οἱ ὑπουργοί.

— Οἱ κύριοι, ἂν ἔχωσιν ὑπομονὴν καὶ δὲν ἀποχωρήσουν, ὡς συνήθως πράττουν, θὰ ἀκούσουν καὶ τοὺς ὑπουργοὺς, καὶ ὅλα, ἀποκρίνεται ὁ Δραγούμης, πολὺ κτλὰ γνωρίζων τί ὑφίσταται κἀνεὶς ἐν καιρῷ τοιούτων ἀποχωρήσεων ἀναλαβῶν τὴν φροντίδα νὰ περισυνάγῃ τοὺς ἀπόντας συμπολιτευομένους πρὸς καταρτισμὸν ἀπαρτίας...

Ἄλλ' ἤδη ὁ κ. Ἀθανάσιος Πετιμεζᾶς περιπτύσσεται τὴν σκίαν μιᾶς παναρχαίας ἐπερωτήσεώς του περὶ δύο παυθέντων δημάρχων Λαρίσσης, ἀξιοῖ ὅτι ἐκείνη πρέπει νὰ προηγηθῇ, καὶ ἐξ ἐφόδου κυριεύει τὸ βῆμα. Τὸν εἶχα σχεδὸν λησμονήσει μεθ' ὅλους τοὺς βρόντους τοῦ λόγου του, ὡς λησμονεῖ τις τὸν Σταμαυλὴν μὲ τὴν ἀφασίαν του· ἦτον ἄρρωστος καὶ ἀπουσίαζε· τίποτε δὲν παρήλλαξεν ἐξ αὐτοῦ, ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς του τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπανεφέρεν χωμένην ἐπιχαρίτως ἐντὸς σκούφιας. Καὶ ἡ σκούφια ἔχει τὴν ἱστορίαν της. Εἶναι ἀπαισία δι' αὐτόν. Πρώτην φορὰν τὴν ἐφόρυσεν, ὅταν ἦλθεν ὁ Τρικούπης εἰς τὰ πράγματα, καὶ ἔμεινεν ἐξω τοῦ ὑπουργικοῦ νυμφῶνος· ἐκτοτε ἡ δυστοίμωνος σκούφια ἀπεβλήθη· καὶ πάλιν τὴν ἐπαναβλέπομεν σήμερον, ὡς μυστηριώδες συνομῶτου σύμβολον, ὑπεμφαίνον ἴσως τὴν συγνὴν τοῦ φέροντος ἀπελπισίαν, καὶ τὴν μέχρι θανάτου ἀπόφασιν φοβερᾶς βροντομαχίας. — Τὸ ζήτημα τῶν δημάρχων εἶναι ὑπέρτερον πάντων· κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐπερωτήσεων, βοᾷ.

Ἄλλὰ συγγρόνως ὁ ἥρεμος καὶ λεπτοκαμωμένος Φιλάρετος, βλέπων τὸν κίνδυνον ὃν διατρέχει τὸ προσφιλὲς ζήτημά του, ἀρχίζει νὰ ἀπελπίζεται περὶ τῆς σωτηρίας του, καὶ ἐν τῇ μανίᾳ τῆς πληγωθείσης στοργῆς του ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ Ζυγομαλά, ὡς ἐξῆς :

— Εἶσαι ἀνάξιος νὰ ὀμιλῆς, εἶσαι νάνος, δὲν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃς ἐνταῦθα !

Ζυγομαλάς. Εἶσαι ἀνάξιος ἀπαντήσεως.

Ἄλλ' ὁ σιδηροῦς πρωθυπουργὸς ὀφείλει νὰ δώσῃ ἐν μάθῃμα εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ πρώην φίλου του. Εἶνε, λέγει, κατώτερος τῆς θέσεως τοῦ βουλευτοῦ, ὅστις λέγει : ἐγὼ θὰ ὑπὲρ, ἐγὼ θὰ συζητήσω· πρέπει ὁ κανονισμὸς νὰ τῷ δίδῃ τὸ δικαίωμα. Δεύτερον ὀφείλει νὰ δώσῃ ἐν ῥάπισμα εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν. Ἀποχωροῦντες, θέλουσι νὰ στερήσωσι τὴν βουλὴν τῶν μέσων τῆς συζητήσεως, τῶν νομίμων μέσων τῆς ἐνεργείας της. Ἡμεῖς ζητοῦμεν νὰ ἐργάζηται πολὺ, διὰ νὰ εὐρωμεν καιρὸν νὰ ἐξασκηθῶμεν ὅλα τὰ δικαιώματά των. Καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν Ἀγγλικῶν του νεύρων προσθέτει : ἂν θελήσωμεν νὰ ἐργασθῶμεν ἐξ καὶ ἐπτὰ ὥρας, ὅπως ἐν ἄλλοις κοινοβουλίοις, δυνάμεθα τὰ πάντα νὰ συζητήσωμεν· ἀρκεῖ νὰ ἐργασθῇ σήμερον ἡ βουλὴ μέχρις ἐξαντλήσεως.

Πετιμεζᾶς. Ὁ κ. πρωθυπουργὸς εἶνε κατώτερος τῆς θέσεώς του, ὅχι ἐγὼ· ἐνδεκα ἔτη συνυπηρετήσαμεν καὶ γνωρί-

ζει ὅτι προσωπικὰς συμβουλὰς δὲν δέχομαι. Ἐσεβάσθην πάντοτε τοὺς νόμους τῆς πολιτείας ὑπὲρ τὸν κ. Τρικούπην, ὅστις τὰ πάντα ἐτσαλαπάτισε. — Καὶ τελειώνει εὐχαριστημένος.

Καὶ ἤδη ἀγὼν περὶ τοῦ ἂν πρέπει νὰ προηγηθῇ ἡ συζήτησις τοῦ κ. Φιλαρέτου, ὅστις προσελθὼν εἰς τὸ βῆμα, ἀφηγείται τὴν ἱστορίαν τῆς προτάσεώς του, λέγει ὅτι ἡ Βουλὴ ὤρισε σήμερον νὰ συζητηθῇ πρὸ πάσης ἄλλης, ὅτι ἐν μέλος τῆς ἀριστερᾶς, τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοῦ στόμφου ὀμιλεῖ περὶ ὅλων, τοῦ εἶπε νὰ καθήσῃ κάτου, καὶ δι' αὐτὸ ἐξωργίσθη, ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἐπερωτήσεις, ἀλλ' ἔχει ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς· ἂς ἐρωτηθῇ, καὶ ἂν ἤλλαξε γνώμην, καλῶς.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὀμιλεῖ ὁ Δεληγιάννης περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου, καὶ πάλιν, καὶ πάλιν περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου, περὶ τινῶν τοὺς ὁποίους ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύῃ, περὶ Τρικούπην, ὀμιλήσαντος πρὸς τὴν Βουλὴν, ὡς οἱ διδάσκαλοι πρὸς τὰ παιδιά, — εὐγε ! οἱ δεληγιαννικοί — περὶ Βουλῆς, ἡ ὁποία εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐργασθῇ σπουδαίως μετὰ τὴν ὀγδόην, περὶ Ρώμης καὶ γερουσιαστῶν, οἵτινες μόνον ἀνέμενον τὸν Καίσαρα, καὶ περὶ βουλευτῶν ἕξινας δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωσι τοὺς ὑπουργοὺς.

Ἐπέρχεται μακρὰ σειρὰ ῥητόρων προμαχούντων ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπερωτήσεως, ὁ κ. Μαυρομιχάλης φρονεῖ ὅτι ἡ πρότασις τοῦ κ. Φιλαρέτου περὶ Δικαιοσύνης δὲν ἔχει κανὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα, καὶ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Βουλὴν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐξέτασίν της, μονομαχοῦσι τελειωτικῶς οἱ κκ. Ζυγομαλάς καὶ Φιλάρετος, ὁ Κώστας Κουμουνοῦρος μὲ φωνὴν ὀργιάζοντος, καὶ μάτην προσπαθούντος τοῦ κ. Σπήλιου Ἀντωνοπούλου νὰ διακόψῃ τὸν χεῖμαρρον τῆς ἐυγλωττίας του, φωνάζει ὅτι ἡ πλειοψηφία τῆς Κυβερνήσεως δὲν εἶνε φυσικὴ, ὀμιλοῦσιν ἄλλοι πολλοί, ὁ κ. Σταίικος βλέπων ὅτι δὲν ἀκούεται ἐνῶ ὀμιλεῖ, ἀντιτάσσει αἴφνης τὰ νῶτά του εἰς τὴν ἀπροσεξίαν τῶν συναδέλφων του, καὶ ἐπὶ τέλους λαμβάνουσι καιρὸν νὰ συμβουλευθῶσι τὰ πρακτικὰ διὰ νὰ ἰδῶσι ἂν προτάσσεται τὸ θέμα τοῦ Φιλαρέτου. Ἄλλὰ τὰ πρακτικὰ σιγῶσι, μεθ' ὅλην τὴν ὀμόθυμον τότε ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς, καὶ ὁ κ. Φιλάρετος ἀπελπὶς καταθέτει τὰ ὄπλα.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Παρὰ τὴν δυτικομεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ Τινανίου κήπου ἐν Πειραιεὶ ὑψοῦται ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος· ὁ ναὸς οὗτος ἐώρταξε τὴν προχθεσινὴν Κυριακὴν. Πολλοὶ εὐλαβεῖς καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν χωρίων συνήλθον εἰς τὴν πανηγυριν. Χιλιάδες σημαίων ἐκυμάτιζον ἀπὸ πρωίας εἰς τοὺς ἰστούς τῶν ἐν Πειραιεὶ λιμναζόντων πλοίων. Τὰ πολεμικὰ ἦσαν ὅλα σηματοστόλιστα, διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ βασιλεὺς μας συνηντάτο τριακοστὴν ἐνάτην φορὰν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μὲ τὸν Ἅγιον Σπυριδῶνα.

Οἱ κώδωνες τοῦ ναοῦ ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἐκάλουν τοὺς εὐλαβεῖς εἰς τὴν πανηγυριν καὶ ἦτο καταναγκαστικὴ ἡ κλήσις, διότι οὐδένα κλητήρα οὐτε χωροφύλακα ἐγνωρίσα ὀχληρότερον ἀπὸ τοὺς κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν μας. — Μετὰ μικρὸν ὁ Ναὸς εἶναι πεπληρωμένος, καὶ τὰ προπύλαια αὐτοῦ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν διάδρομοι καὶ ἡ πλατεία, καὶ ὁ κήπος ἀπὸ κόσμον πολὺν καὶ ποικίλον. Καὶ ἔβλεπες πλέον γέρον-